

Nezakonitosti i zloupotreba ovlašćenja u postupcima za ratne zločine u Republici Srbiji Slučaj 37. Odreda PJP

Fond za humanitarno pravo (FHP) podneo je 3. marta 2009. godine krivičnu prijavu protiv 16 pripadnika nekadašnjeg 37. Odreda Posebnih jedinica policije (PJP) MUP Srbije zbog ozbiljnih indicija da su tokom 1998. i 1999. godine na različitim lokacijama na Kosovu počinili ratne zločine. Među osumnjičenima je Radoslav Mitrović, komandant 37. Odreda PJP u vreme oružanih sukoba na Kosovu, posle rata pomoćnik komandanta Žandarmerije Republike Srbije, koji je pravnosnažnom presudom [Apelacioni sud u Beogradu, jun 2010] oslobođen krivične odgovornosti za ratne zločine u Suvoj Reci, 26. marta 1999. godine. FHP je zasnovao krivičnu prijavu na izjavama četiri pripadnika MUP Srbije [svedok br.1, svjedok br.2, svjedok br.3, i svjedok br.4], koji su u svojim izjavama FHP-u izneli podatke o brojnim ratnim zločinima koje su počinili pripadnici 37. odreda PJP tokom oružanih sukoba na Kosovu.

Emisija TV B92

Televizija B92 je 11. marta 2009. emitovala intervju sa pomenutim pripadnicima policije, koji su skrivenog lika i identiteta, govorili o zločinima koji su počinili pripadnici 37. Odreda PJP.

Pokretanje krivičnog postupka

Na zahtev Tužilaštva za ratne zločine, MUP Srbije je 12. marta 2009. godine uhapsio četvoricu pripadnika policije, protiv kojih je FHP podneo krivičnu prijavu. Sutradan, 13. marta 2009. godine Tužilaštvo za ratne zločine podnelo je istražnom sudiji Veća za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu zahtev za sprovođenje istrage protiv Radoslava Mitrovića, Nenada Stojkovića, komandira četvrte čete 37. Odreda PJP, Zorana Markovića zvanog Cecko, Zorana Nikolića zvanog Honda i Dragana Milenkovića zvanog Šišarka, svi pripadnici 37. Odreda PJP, zbog osnovane sumnje da su izvršili krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Već 14. marta 2009. godine istražni sudija je doneo rešenje za sprovođenje istrage protiv spomenute petorice pripadnika MUP Srbije, i nakon saslušanja, četvorici je određen jednomesečni pritvor. Osumnjičeni Mitrović je već bio u pritvoru zbog toga što mu se sudilo za ratne zločine protiv albanskih civila, u predmetu Suva Reka¹.

Protesti pripadnika policije

Stotinak pripadnika policije i članova porodica uhapšenih protestovalo je 14. marta 2009. godine popodne ispred zgrade Policijske uprave (PU) Leskovac, gde su čekali ishod razgovora petočlane delegacije sa ministrom policije Republike Srbije, Ivicom Dačićem. Zahtevali su da se uhapšeni policajci brane sa slobode i da MUP obelodani imena policajaca koji su dali izjave FHP-u. Dok je protest trajao, Udruženje ratnih vojnih rezervista 1999. predalo je PU Leskovac saopštenje za javnost kojim poziva građane Leskovca i pripadnike policije i vojske, aktivni i rezervni sastav, na protest 17. marta ispred zgrade PU Leskovac, pod nazivom „Ko je sledeći“.

¹ Radoslav Mitrović je pravnosnažnom presudom oslobođen krivične odgovornosti za ratne zločine u Suvoj Reci, počinjene 26. marta 1999.

Po povratku u Leskovac, 15. marta uveče, načelnik PU Leskovac, Slavoljub Cakić, koji je predvodio delegaciju na sastanku sa ministrom policije, održao je sastanak sa policajcima koji su protestovali, i obavestio ih da će ministar Dačić pružiti svu pravnu pomoć uhapšenim kolegama. Protesti policajaca su nastavljeni sledećih dana u većem broju, pod motom „Ko je sledeći“, s podrškom policajaca koji su u vreme oružanih sukoba bili u sastavu 83. i 87. odreda PJP iz Niša, Pirota, Vranja i Kruševca. U protestima su učestvovali i ratni veterani sa juga Srbije, koji su pre toga mesecima protestovali zbog neisplaćenih dnevnica za angažovanje u ratu na Kosovu. Učesnici protesta nosili su majice sa likovima uhapšenih policajaca i napisima „Heroji 37. Odreda“ i „37. Odred nije zločinački“. Prema podacima FHP, štampanje majica finansirao je Nezavisni sindikat policije, među čijim funkcionerima je bio i okrivljeni Dejan Mihajlović zvani Čebe, pripadnik nekadašnjeg V voda IV čete 37. Odreda PJP. Poslednji protest organizovali su ratni veterani 19. marta 2009. godine u Nišu, u kojem je učestvovalo nekoliko stotina rezervista, aktivnih policajaca i porodica stradalih i uhapšenih policajaca. Iako po Ustavu Republike Srbije, Zakonu o policiji („Službeni glasnik R S“, br.101 od 29.11.2005.) i opštim propisima o slobodi okupljanja, pripadnici policije nemaju pravo na okupljanje (zborove, demonstriranje) na otvorenom prostoru i protest, osim u slučajevima povreda radnih prava. Poziv za protestno okupljanje išao je preko dežurnih službi policijskih stanica, koje su obaveštavale starešine da policajce oslobode dnevnih aktivnosti kako bi u što većem broju učestvovali u protestima podrške policajcima uhapšenim zbog osnovane sumnje da su počinili ratne zločine.

Podrška ministra policije uhapšenim policajcima

Povodom hapšenja policajaca, ministar policije Ivica Dačić je 15. marta 2009. godine dao izjavu medijima u kojoj je rekao da odluka Tužilaštva za ratne zločine „unosni nemir i zabrinutost“ među policajcima. U pomenutoj izjavi, ministar je poručio policajcima da „niko nema razloga za zabrinutost“ i da „imajući u vidu osetljivost ovog slučaja, pružićemo svu pravnu pomoć, jer je u interesu MUP da se dokaže njihova nevinost“.

Obelodanjivanje sadržaja krivične prijave

Svedoci FHP su 21. marta 2009. godine obavestili Tužilaštvo za ratne zločine i FHP da pripadnici policije u Leskovcu imaju kopiju krivične prijave FHP i da su im se neki policajci javljali i čitali delove iz krivične prijave, koji se odnose na njihovo svedočenje o konkretnim događajima na Kosovu i u BiH. Tužilac Dragoljub Stanković im je izneo svoje mišljenje da je krivičnu prijavu obelodanio neko iz FHP.

Policajac Predrag Zdravković zvani Peđa Mozgić, zaposlen u policijskoj stanici u Vlasotincu, u opštini Leskovac, član sindikalne grupe policajaca u Leskovcu, tih dana pokazivao je učesnicima protesta potvrde o sastancima svedoka u Tužilaštvu za ratne zločine, koje su izdate radi pravdanja odsutnosti s posla. Te potvrde su imali samo svedoci i Tužilaštvo za ratne zločine, koje ih je izdalo.

Otkrivanje identiteta i pretnje svedocima

Identitet svedoka FHP je otkriven 13. marta 2009. godine, nakon njihovog povratka u Leskovac sa sastanka u Tužilaštvu za ratne zločine povodom krivične prijave FHP. Organizatori i učesnici protesta pretili su svedocima da će oni ili njihova deca „popiti metak“, da su „mrtvi ljudi“, i sl. U noći između 13. i 14. marta 2009. godine kamenovana je kuća svedoka br. 2. Policija nije istražila događaj.

Svedoci FHP-a su se 21. marta 2009. godine lično obratili Tužilaštvu za ratne zločine za zaštitu zbog zahteva policije u Leskovcu, i učesnika protesta, da MUP i Tužilaštvo za ratne zločine obelodane njihov identitet.

Poverljiv izveštaj/nk
15. novembar 2010

TV B92 je 31. marta 2009. emitovala drugi intervju sa svedocima FHP, i tom prilikom policajci su govorili o pritiscima kojima su izloženi u Leskovcu.

Dana 16. juna 2009. godine kod svedoka br.1 došao je Zoran Nikolić zvani Honda, koji je 10. juna 2009. godine, na osnovu odluke istražnog sudije i saglasnosti tužioca za ratne zločine, sa ostalim okrivljenima pušten iz pritvora, da ga moli da utiče na svedoka br.2 da ga ne tereti. Tom prilikom je rekao da zna da je svedok br. 3 bolestan i da ne može da svedoči a da svedok br. 4 neće biti pozvan da svedoči. Nije odao izvor svojih informacija ali je svedoku br 2. otkrio da su svi uhapšeni znali da će biti kratko u pritvoru i da od suđenja nema ništa. Svedok je o poseti okrivljenog Honde obavestio Tužilaštvo i Veće za ratne zločine, i od njih zatražio zaštitu, ali nijedan organ nije reagovao.

Udaljavanje Nataše Kandić iz postupka

Na poziv istražnog sudije Dragana Plazinića, Nataša Kandić je 5. juna 2009. godine pristupila sudu u svojstvu punomoćnice oštećenih, sa punomoćjem potpisanim od strane porodica žrtava, kao i u drugim predmetima u kojima zastupa žrtve. Tog dana na redu je bilo ispitivanje svedoka br.1. Bila je zapanjena neformalnom atmosferom u sudnici. Branioci optuženih su se bez uobičajene procedure obraćali sudiji i tužiocu. Tužilac Dragoljub Stanković se vrlo prijateljski pozdravio sa optuženim Draganom Milenkovićem zvanim Šišarka. Na predlog branioca okrivljenog Radoslava Mitrovića, sudija je, uz saglasnost tužioca, doneo rešenje o udaljavanju Nataše Kandić iz postupka dok ne donese punomoćje overeno u sudu na Kosovu. Protiv takvog rešenja, koje prema Zakonu o krivičnom postupku sud donosi samo ako ima razloga da veruje da je punomoćnik oštećenih podneo falsifikovano punomoćje, Nataša Kandić je uputila prigovor predsedniku Okružnog suda u Beogradu sudiji Siniši Važiću, i Tužiocu za ratne zločine Vladimiru Vukčeviću, na koji je odgovorio predsednik Okružnog suda, s ozbiljnim upozorenjem prema istražnom sudiji Draganu Plaziniću – za neosnovano i nezakonito postupanje.

Pritisak na svedoka br. 1 da odustane od svedočenja

Prema navodima svedoka br. 1, neformalna atmosfera u sudnici [5. jun 2009.] trajala je tokom celog njegovog ispitivanja. Okrivljeni i tužilac su razmenjivali osmehe podrške. Branioci okrivljenih su od svedoka tražili da kaže koliko je para primio od Nataše Kandić da lažno svedoči, dok su se okrivljeni otvoreno rugali na račun Nataše Kandić, komentarišući da bi se žrtvovali za novac i „legli sa njom u krevet“. Ni istražni sudija ni tužilac nisu reagovali. Ispitivanje je prekinuto kada je svedoku pozlilo zbog ovih, javnih uvreda i poniženja. Posle lekarske intervencije, na poziv istražnog sudije svedok br.1 popeo se na III sprat, gde se nalaze kancelarije tužioca i sudija, i idući kroz hodnik, kroz otvorena vrata jedne kancelarije video je tužioca Dragoljuba Stankovića i advokata Gorana Petronijevića. Tužilac Stanković ga je pozvao i svedok je video da tužilac i branilac okrivljenog Mitrovića razgovaraju prijateljski uz flašu pića. Bez okolišenja, tužilac Stanković je pozvao svedoka br.1 da se pomiri sa okrivljenima, da će on to da organizuje i da je bolje da se ne pojavljuje kao svedok. Još jednom prilikom, početkom septembra 2009. godine, kada je svedok br. 1, u svojstvu zaštićenog svedoka, bio na razgovoru kod tužioca Stankovića, on je ponovo predlagao pomirenje sa Mitrovićem i drugim okrivljenima, pozivajući se na branioca okrivljenog Mitrovića kao sigurnu osobu koja to može da organizuje.

Svedok br.1 upoznao je tužioca Dragoljuba Stankovića 4. oktobra 2005. godine u Leskovcu, kada je tužilac ispitivao osumnjičene pripadnike PU Leskovac za ratne zločine u Suvoj Reci. Tom prilikom tužilac je pozvao svedoka br.1 u tužilaštvo i rekao da povede policajce koji znaju šta se događalo na Kosovu. Tokom saradnje, tužilac je predlagao svedoku br.1 da na suđenju Mitroviću svedoči da je on [Mitrović] znao i naređivao ratne zločine na Kosovu ali svedok br. 1 to nije prihvatio jer nije bio na Kosovu u vreme kada su

se zločini u Suvoj Reci dogodili. U januaru 2008. godine, tužilac Stanković je sa svedokom br. 1 išao na granični prelaz kod Bujanovca, gde je imao sastanak sa ruskim predstavnikom UNMIK-a. U povratku, u Leskovcu je utovario zimmicu koju mu je po prethodnom dogovoru pripremio svedok br.1: papriku, ajvar, rakiju, džemove, kompot, sokove i pečeno jagnje.

Ukidanje pritvora okrivljenima

Odlukom istražnog sudije, uz saglasnost tužioca za ratne zločine, 10. juna 2009. oslobođen je pritvora najpe Zoran Nikolić zvani Honda a potom i ostali. Obrazloženje istražnog sudije bilo je da su svi ključni svedoci saslušani i da nema opasnosti da će okrivljeni uticati na svedoke.

Zaštita svedoka

Na osnovu odluke Tužilaštva za ratne zločine, svedok br. 1 je krajem juna 2009. godine dobio status zaštićenog svedoka, a svedok br. 2 drugog jula 2009. godine. Obojica su sa porodicama dislocirana iz Leskovca. Brigu o njima je preuzela Jedinica za zaštitu svedoka (JZZ), koja deluje u okviru MUP Srbije. Načelnik Jedinice za zaštitu je Miloš Perović, pre toga vozač i izvršilac u jedinici. Prema informacijama kojima raspolaže FHP, Perovića je na mesto načelnika postavio visoki funkcioner Socijalističke partije Srbije, Branko Ružić.²

Samovoljno i nekontrolisano ponašanje pripadnika Jedinice za zaštitu svedoka

Svedok br. 1 i svedok br. 2 uputili su sredinom i krajem oktobra 2009. godine, nezavisno jedan od drugoga, predstavke Tužilaštvu za ratne zločine i FHP-u, u kojima se žale na neprofesionalno i neprijateljsko ponašanje pripadnika JZS i nedostatak elementarnih uslova za život sa decom. Žalili su se da ih pripadnici JZS ispituju o detaljima i motivima njihovih svedočenja, odvrćaju ih od svedočenja, plaše ih da će ih Tužilaštvo za ratne zločine odbaciti a da Natašu Kandić interesuje da uzme novac za podnetu krivičnu prijavu. Govore im: „Ne seci granu na kojoj sediš“, „Mi sprovodimo program, možemo i levo i desno, pazi šta radiš“. U pomenutim predstavkama zaštićeni svedoci su još naveli da im pripadnici JZS upadaju u stanove u bilo koje doba dana i noći, viču pred decom, traže im podatke o mogućim novim svedocima ratnih zločina. Zatim da novac za najoskudnije golo preživljavanje dobijaju kao milostinju, da im često novac daju na ruke bez priznanice, da žive u neuslovnim stanovima. Čerka svedoka br.2 mesecima je spavala na gumenom dušek u plažu, zbog čega ima deformacije na kičmi.

Ukidanje statusa zaštićenog svedoka

Svedok br.1 je izgubio status zaštićenog svedoka 29. oktobra 2009. godine, usmenim saopštenjem. Tog dana, oko podne, pripadnici JZS upali su u stan svedoka br. 1 i njegovu porodicu, i naredili mu da se pakuje jer mu je ukinuta zaštita. Vratili su ga sa porodicom u Leskovac bez ikakvog objašnjenja. Nakon povratka, mesecima je doživljavao neprijatnosti od sugrađana. U apoteci su nekoliko puta odbili da mu prodaju lek, a u obdaništu nisu hteli da prime nazad njegovog četvorogodišnjeg sina. Telefonom se obratio tužiocu Nebojši Markoviću, koji je zamenio tužioca Stankovića u predmetu 37. Odred, i ovaj mu je rekao da ne sme više da ga zove. I danas, svedok br.1 živi izolovano i odbačeno od kolega i sugrađana.

Pritisak JZS na svedoka br.2 da povuče svoju izjavu

Svedok br. 2 je čvrsto uveren da JZS ima zadatak da ga natera da odustane da svedoči protiv pripadnika 37.Odredu PJP. On kaže da ga često, u roku od sat vremena, zovu po nekoliko puta zovu telefonom a neće da se jave; povremeno mu isključuju struju, upadaju u stan u bilo koje vreme, viču pred decom, ispituju ga da li

² FHP je primio predstavku pripadnika Jedinice za zaštitu svedoka, koji se žale na samovoljno ponašanje načelnika, koje nanosi štetu međunarodnoj saradnji JZS.

ima sa Natašom Kandić seksualni odnos, stalno ga opominju da je bolje da povuče svoju izjavu i da će ga posle toga preseliti u neku treću zemlju, i dr. Molio ih je nekoliko puta da mu donesu iz Leskovca zdravstvene kartone dece jer se školski lekar dece ne usuđuje da im da vakcine pre nego što vidi koje su vakcine ranije primili ali do sredine novembra 2010. to nisu učinili. Primoravaju ga da potpiše da je primio novac za život porodice na papiru na kojem nema iznosa. Poslednji novac, u iznosu od 34.000 dinara (315 eura) primio je 27. septembra 2010. godine. Više nema novca da deci kupi hleb i ne zna kome da se obrati.

Saslušanje svedoka br. 3 u policiji

Svedok br. 3 se u martu 2010. godine, nakon operacije i oporavka, odazvao pozivu Službe za otkrivanje ratnih zločina i u prostorijama PU Leskovac dao je izjavu. Pred njima je pozvao Natašu Kandić i obavestio je da u policiji svi znaju da on daje izjavu o ratnim zločinima i da je jedna od okrivljenih dva puta ušao u prostoriju u kojoj je on sedeo sa inspektorom Službe za otkrivanje zločina.

Nezainteresovanost tužioca Stankovića za saslušanje svedoka br. 4

Svedok br. 4, inače policajac koji je kao svedok sa zaštićenim identitetom (**K-79**), dva puta svedočio u Haškom tribunalu o zločinima 37. Odreda PJP na Kosovu, tvrdi da je tužilac Stanković nekoliko godina odbijao da ga sasluša. Sredinom 2006. godine, kada ga je napokon pozvao da ga sasluša, saslušanje je prepustio nekom svom pomoćniku, koji je započeo i prekinuo, izgovarajući se hitnim poslom. Nisu ga pozvali da nastave tek započeto svedočenje, iako je on nekoliko puta zvao tužioca Stankovića da ga pita šta je s njegovim povratkom u MUP.

Već u prvom razgovoru on je tužiocu Stankoviću ispričao da ga je MUP izbacio iz službe, po njegovom mišljenju, samo zbog njegove spremnosti i odlučnosti da svedoči o ratnim zločinima pripadnika PJP. Tužilac Stanković je ispoljio puno razumevanje i čvrsto obećao da će lično zahtevati od suda da poništi tu odluku MUP-a i da ga vrata u MUP Srbije.

U junu 2009. godine, oko 10 dana pre nego što je Mitroviću, Stojkoviću, Šišarci i Hondi ukinut pritvor, svedoka br.3 telefonom je pozvao tužilac Stanković i pitao da li želi da svedoči protiv Mitrovića i drugih. Svedok br.3 je rekao da neće dok ga ne vrati na posao u MUP i na tome se, tom prilikom, završio njihov razgovor. Tužilac Stanković mu se ponovo javio početkom novembra 2010. godine, obavestio ga da će mu poslati poziv za saslušanje i da je obavezan da se odazove. Svedok se veoma iznenadio novim stavom tužioca Stankovića, za koje nema objašnjenje.

Zloupotreba službenog položaja i nezakonito postupanje

Praćenje suđenja Milanu Milutinoviću, Nikoli Šainoviću i generalima Sretenu Lukiću, Dragoljubu Ojdaniću, Nebojši Pavkoviću i Vladimiru Lazareviću pred Haškim tribunalom pokazuje da se kao svedok odbrane optuženog Sretena Lukića, 21. i 22. februara 2008. godine pojavio Dragan Milenković zvani Šišarka. Izneo je da mu je tužilac Dragoljub Stanković početkom 2007. godine dao na uvid više od pet fotografija, na kojima su ne samo Milenković pored zarobljenog i ranjenog pripadnika OVK, a kasnije ubijenog, nego i drugi policajci iz 37. Odreda, među kojima i nekoliko ruskih dobrovoljaca. Osim fotografija, tužilac Stanković mu je istom prilikom dao na uvid i rukom pisane izjave više policajaca - očevidaca zločina nad Albancima. Sudija Bonomi prekinuo je Milenkovićevo svedočenje te ga opomenuo da može uskratiti svedočenje ako bi njime otkrio svoje sudelovanje u zločinima o kojima svedoči i sebe izložio krivičnoj odgovornosti. Iako je svedočenje Milenkovića bilo dovoljno da tužilac Stanković u februaru 2008. pokrene postupak protiv njega, to se dogodilo tek godinu dana kasnije, kada je FHP podneo krivičnu prijavu protiv Milenkovića i drugih pripadnika 37. Odreda PJP.

Tužilac Stanković je boravio u Haškom tribunalu u vreme kada je svedočio Dragan Milenković zvani Šišarka. Tada je Haško tužilaštvo zatražilo od tužioca Stankovića da mu preda fotografije o kojima je govorio svedok Dragan Milenković, pa je tužilac pozvao Natašu Kandić i zamolio da mu imejlom pošalje,

što je ona i učinila. Nema objašnjenja zašto tužilac Stanković nije tražio fotografije od svoje službe jer je u svom predmetu imao kopije fotografija, izvučene na štampaču. Inače, fotografiju na kojoj su pored ranjenog pripadnika OVK vidi Dragan Milenković zvani Šišarka, dnevni list „Danas“ je dobio od FHP i objavio u januaru 2007. godine. Potpuno je nejasno zbog čega je tužilac Stanković na pitanje o poreklu fotografija, novinaru srpske agencije BETA rekao da je Nataša Kandić kupila fotografije od Šišarke za 200 eura jer je bio upoznat da je ona te fotografije dobila od svedoka br. 1, od kojeg je on dobio fotokopirane primerke.

Policajci koji su dali izjave FHP tvrde da su u desetinu slučajeva prisustvovali sastancima tužioca Stankovića sa više Rusa i Ukrajinaca koji su predvodili i počinili masovna ubistva i druge ratne zločine nad Albancima na Kosovu, i u Aračinovu u Makedoniji. Policajci tvrde da tužilac Stanković dobro zna da ti Rusi i Ukrajinci nisu bili dobrovoljci, već masovne ubice, „psi rata“ i da su počinili stotine ubistava i drugih zločina, ne samo na Kosovu. Pitanje je zašto tužilac Stanković nije pokrenuo postupak protiv njih.

Nakon puštanja na slobodu Radoslava Mitrovića i još četvorice pripadnika nekadašnjeg 37. Odreda PJP, FHP je iz više izvora primio informaciju da je tužilac Stanković „sredio“ da se okrivljenima ukine pritvor i da je od okrivljenog Mitrovića primio veliki novac. Izvršna direktorka FHP je o tome usmeno obavestila tužioca za ratne zločine Vladimira Vukčevića, i Bruna Vekarića, u to vreme portparola Tužilaštva za ratne zločine. U prisustvu tužioca Vukčevića, Bruno Vekarić je rekao da je on čuo u Ministarstvu pravde Republike Srbije „da je neko primio novac i da je o tome obavestio tužioca Vukčevića“.

Starešine i policajci MUP-a Srbije sa kojima je FHP razgovarao u nastojanju da se rasvetle okolnosti ubistva braće Bytyqi, ne slučajno, potencirali su potrebu ispitivanja pravilnosti i zakonitosti postupanja tužioca Dragoljuba Stankovića. Naime, s obzirom da je Zoran Stanković, inspektor SUP-a Prokuplje imao zadatak da nakon puštanja iz zatvora braću Bytyqi otprati do granice, a da mu je tužilac Stanković vrlo blizak rođak, to je tužilac Stanković bio dužan da zahteva sopstveno izuzeće od rada u tom slučaju. Prema izričitim odredbama člana 40. u vezi sa članom 45. onda važećeg Zakonika o krivičnom postupku (ZKP), on nije mogao preduzimati bilo kakve službene radnje u ovom predmetu, te postoji osnovana sumnja da je tužilac Stanković zloupotrebio službeni položaj i nezakonito postupao i odlučivao u ispitivanju stvarne uloge inspektora Zorana Stankovića i drugih odgovornih za odvođenje i kasnije ubistvo braće Bytyqi.

Napomena

FHP je primio informacije iz više izvora o neprofesionalnom radu JZS, zastrašivanju svedoka ratnih zločina, zloupotrebi sredstava kojima raspolažu, i uspostavljanju privatnih odnosa sa zaštićenim svedocima u predmetima organizovanog kriminala. Mediji prenose predstave pripadnika JZS u kojima se žale na samovolju načelnika. Državni organi su upoznati sa problemima u JZS ali ne preduzimaju ništa.

